

ра дявола съ такава сила, че той съ писъкъ се превиль.

Това била ржката на Дева Мария, която майчински крепѣла своя малъкъ синъ Христосъ, тази топла майчина ржка, която била толкова малка, че дяволътъ не се сътиль да я откъсне.

Тази малка златна ржка блеснала като мълния въ стаята, освѣтила я и гръмоносно изгорила дѣсницата на дявола. Той изтървалъ съ плачъ блѣскавата сабичка върху усмихнатото дете и избѣгалъ презъ прозореца. Болното, успокоено и учудено, гледало какво се върши около него.

Баштата падналь съ плачъ върху момченцето си, а върху тия двама осиротѣли хора започнали да капятъ нѣкакви ситни, твърди, блѣскави зърна.

Когато баштата и синътъ погледнали около себе си, а по-

сле нагоре, откъдето се стичали тия зърна, видѣли, че падатъ бисери отъ слѣпитѣ очи на Света Богородица, която плачела за тѣхъ. Плачела за тѣхъ тази майка на всички люде, както би плакала и тѣхната майка, която дяволътъ първа изпратиль на небето. Плачела надъ тия бедни хора и ги обогатявала съ дъждъ отъ бисери.

Щомъ погледналь слѣпата, разплакана Света Богородица, баштата скочиль, изтрѣгналь отъ дрѣжката на сабичката двата бисера и ги пѣхналь въ дупкитѣ на очитѣ ѝ.

Дева Мария свѣтнала, огледала се и се усмихнала. Детето, оздравѣло, се притискало въ прегръдкитѣ на баштата, а около тѣхъ, като хиляди звезди, блѣскали бисернитѣ сълзи на Света Богородица.

Яна Язова

